

Arrest

nr. 186 873 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2017.

Gelet op de beschikking van 20 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. VAN CRAEYNES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat de door verzoeker ingeroepen vrees gerelativeerd dient te worden doordat hij voor zijn aankomst in België meerdaags in Spanje en Frankrijk heeft vertoefd en dit zonder asiel aan te vragen. Verder wordt gewezen op een significant aantal elementen die, aldus de commissaris-generaal, de geloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen met zijn oom A. omwille van het stuk grond ondermijnen. Uit het geheel van de bevindingen kan, zo luidt de beslissing, worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas, quod non in casu zo luidt het, dient nog te worden vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn oom louter en alleen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en als dusdanig geen verband houden met een van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aldus de commissaris-generaal die er dienaangaande op wijst dat verzoeker voor de beweerde eenmalige bedreiging geuit door zijn oom geen klacht heeft ingediend bij de politie en hij geen afdoende verklaring of rechtvaardiging biedt voor dit nalaten.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

Waar verzoeker aanhaalt dat hij vrij blijft een asielaanvraag in het land van zijn keuze in te dienen, merkt de Raad op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na een aantal Europese landen te zijn gepasseerd pas in België asiel heeft aangevraagd, getuigt, net als zijn argumentatie zelf te willen 'kiezen' waar hij asiel aanvraagt, niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Betreffende verzoekers betoog dat bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werd uitgelegd dat hij niet te veel details over de redenen waarom hij een asielaanvraag indiende, moest geven, wijst de Raad erop dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat

deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem/haar de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen zoals wanneer de discussie over de grond begonnen zou zijn en de pogingen tot bemiddeling, hierin zou hebben vermeld.

Daargelaten de discussie omtrent de datum waarop verzoeker en zijn nonkel met elkaar zouden hebben gevochten en wanneer verzoeker zou zijn bedreigd door zijn oom, kunnen verzoekers verklaringen over de manier hoe hij zijn oom zou hebben aangepakt bezwaarlijk coherent worden genoemd: "Immers, u verklaarde op de DVZ dat u op 20 september 2016 uw vader en broer zag vechten voor jullie huis en u toen een vuistslag hebt gegeven aan uw oom. Achteraf werd u door uw oom A.(...) met uw leven bedreigd (CGVS vragenlijst, p.2). Op het Commissariaat-generaal daarentegen vertelde u een geheel andere versie van de feiten. U verklaarde dat er op 7 september 2016 een hevige discussie ontstond tussen uw vader en oom waarbij u met een stok uw oom hebt geslagen en hem met een wapen hebt bedreigd, dat vervolgens de rust is teruggekeerd en dat hij u nadien op 20 september 2016 mondeling met de dood heeft bedreigd indien u daar nog langer bleef. Als gevolg van deze bedreiging hebt u vervolgens nog diezelfde dag uw dorp verlaten (CGVS, p. 8 en 9 en p. 12)." Verzoeker weerlegt, noch ontkracht deze tegenstrijdigheid uit de bestreden beslissing omtrent de manier waarop hij zijn oom zou hebben aangepakt.

De Raad wijst erop en benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu allerm minst het geval is. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt immers dat hij voor de door hem beweerde problemen met zijn oom A., daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, nooit beroep heeft gedaan op de Albanese autoriteiten. Hij diende voor die problemen nooit een klacht in bij de Albanese politie, een vaststelling die door verzoeker in zijn verzoekschrift nergens wordt ontkend of betwist, doch integendeel erkend en bevestigd. Uit niets blijkt dan ook en verzoeker maakt niet in het minst in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met zijn oom A., daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming ontbeert. Hij toont niet in het minst in concreto aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot die beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Met zijn algemene verwijzing naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent o.a. corruptie bij en de gebrekkige werking van de Albanese politie en justitie, toont verzoeker niet aan dat de Albanese autoriteiten hem met betrekking tot zijn beweerde problemen geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen bieden. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker met zijn algemene verwijzing naar algemene informatie in gebreke blijft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het hem met betrekking tot de beweerde problematiek met zijn oom A. aan nationale bescherming ontbeert.

Waar verzoeker verwijst naar enkele als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten betreffende bloedwraak, stelt de Raad vast dat verzoeker voorheen op geen enkel ogenblik tijdens zijn gehoren – noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch nadien op het Commissariaat-generaal- het woord 'bloedwraak' in de mond nam of ernaar verwees. Verzoekers argumentatie dienaangaande is dan ook niet ernstig of dienstig. Verzoeker maakt hoe dan ook geenszins in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met zijn oom A., daargelaten de geloofwaardigheid hiervan en de vaststelling dat hij thans pas voor het eerst in zijn verzoekschrift in dit verband zeer algemeen gewag maakt van bloedwraak, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 maart 2017, stelt verzoekende partij dat zij volhardt in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 5 mei 2017 slechts stelt te volharden, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 24 maart 2017 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS